

на когото са докачи найлюбезныйтъ отъ плановѣтъ му; безуменъ! И може ли да търпи В. Величество да са произнасятъ хулы предъ Васѣ, и еретици не само да отхвърлятъ словото Божіе, но и да го позорѣтъ! Злощастіе за сичкы ны! злощастіе за Испанія! Богъ, който ма вдѣхва, вдѣхва ми го, и ми предказва, че голѣма опасность я заплашва, и ржката на Вышняя са дига отъ нея, защото нечестіето наченѣ да тържествува и да са превъзнася за дѣлата си!

— Боже мой! какво ли направихъ? рече си Фернандо очуденъ.

И самъ царьтъ, омаянъ отъ колкото бѣ чулъ, поченѣ мысленно да пыта съвѣстьта си, но щомъ герцогъ де-Лерма му рече тайно двѣ думы, той извика важно.

« Успокой са, отче светый, и ты тоже, донъ Фернанде; ще размыслимъ серіозно другый пжтъ за туй което казахте.

— И ще сторимъ потребното, притури министрѣтъ; желаніето на Н. Величество е да не става днесъ разискванье за туй. Имамы да прочетемъ тѣзи книги, » рече той като показа единъ пакетъ, запечатанъ съ черъ воськъ, който донесе тогасъ единъ царскый курріеръ.

Министрѣтъ отпечата писмата, прочете ги ниско, и като помалко способенъ отъ Филиппа II, който никога не си е былъ обладавалъ нито отъ радост нити отъ скърбъ, не можѣ да скрие вѣтрѣшното си смущеніе; но сичкытъ съгледахъ блѣдностьта която са поевѣ на лицето му.

« В. Преосвещенство имаше право, Божіята ржка напуща Испанія; походѣтъ въ Англія не сполучи; Англичанытъ побѣдихъ.

— Умрѣлъ е уйка ми! извика отчаянно Фернандо.

— Войската ни изгуби ли са? попыта важно Сандоваль.

— Онуй което ми пишѣтъ е еще поужасно за честъта на испанското оржжіе, слѣдоваше, като си біяше главата, министрѣтъ. Донъ Жуанъ д'Агвиларъ и войската му направили капитулациѣ безъ да са біжѣтъ.

— Туй е невъзможно! извика Фернандо. Д'Агвиларъ е невиненъ, д'Агвиларъ е наклеветенъ! »